

იოელის წიგნი და ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესია - ნომერი თორმეტი

Jeff Pippenger

2025-12-17

თორმეტი ნომერი

ჩემი სურვილია იოელის წინასწარმეტყველური მოწმობა ისეთი სახით წარმოვადგინო, რომ პეტრეს მიერ ნათქვამსა და ქმედებაში, ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე, შესაძლებელი იყოს იოელის მოწმობის ამოცნობა. დარწმუნებული ვარ, რომ ბიბლია ნათლად გვიჩვენებს, რას აკეთებდა და რას ამბობდა პეტრე ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე, მაგრამ მე ვცდილობ გავიგო, რას წინასწარმეტყველურად განასახიერებდა პეტრე გვიანი წვიმის ისტორიაში, როდესაც მან ორმოცდამეათე დღის უწყება იოელის წიგნის აღსრულების ტერმინებით წარმოადგინა.

პეტრე არის ღვთის ნაშთი ხალხის სიმბოლო და ეს მხოლოდ სულთმოფენობისას კი არ არის ნაჩვენები, არამედ აგრეთვე კესარეა ფილიპეშიც, მათეს 16-ში. კესარეა ფილიპე მდებარეობს დანიელის მეთერთმეტე თავის მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლების ფარგლებში — სამ მუხლში, რომლებიც წარმოსახავენ ბრძოლას, რომელიც პირველად აღსრულდა იმ ისტორიულ პერიოდში, როდესაც კესარეა ფილიპეს ერქვა პანიუმი. მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლები წინ უსწრებს მეთექვსმეტე მუხლს, რომელიც შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონს ასახავს. მეათე მუხლი მიუთითებს საბჭოთა კავშირის დაშლაზე 1989 წელს. დანიელის 11-ის მეათედან მეთექვსმეტე მუხლებამდე მონაკვეთი წარმოადგენს პერიოდს 1989 წლიდან საკვირაო კანონამდე, და ეს პერიოდი არის იმავე თავის მეორმოცე მუხლის „დაფარული ისტორია“.

დამალული ისტორია მსხვილი შრიფტით

1798

და აღსასრულის ჟამს სამხრეთის მეფე შეებრძოლება მას:

1989

მაგრამ მისი ძეები აღიძვრებიან და შეკრებენ დიდ ძალთა სიმრავლეს; და ჩრდილოეთის მეფე მოვა მის წინააღმდეგ ქარიშხალივით, ეტლებით, მხედრებით და მრავალი ხომალდით; და შევა ქვეყნებში, გადაივლის მათზე და განივრცობა. და ერთ-ერთი უთუოდ მოვა, გადაივლის და გაივლის; შემდეგ დაბრუნდება და კვლავ აღიძვრება, ვიდრე მის ციხესიმაგრემდე.

2014 რაფიის ბრძოლა

და სამხრეთის მეფე განრისხდება, გამოვა და შეებრძოლება მას, კერძოდ, ჩრდილოეთის მეფეს; და იგი შეკრებს დიდ სიმრავლეს, მაგრამ ეს სიმრავლე მის

ხელში მიეცემა. და როცა წაიყვანს იმ სიმრავლეს, მისი გული აღიმადლებს; და დაამხოვს მრავალ ათეულ ათასს, მაგრამ ამით არ განმტკიცდება.

პანიუმის (კესარია ფილიპესი) ბრძოლა

რადგან ჩრდილოეთის მეფე კვლავ დაბრუნდება და გამოიყვანებს წინანდელზე მრავალრიცხოვან სიმრავლეს, და უეჭველად მოვა რამდენიმე წლის შემდეგ დიდი ლაშქრითა და დიდი სიმდიდრით.

და იმ დროთა განმავლობაში მრავალი აღდგება სამხრეთის მეფის წინააღმდეგ; აგრეთვე შენი ხალხის მოძალადენი აღზევდებიან, რათა ხილვა დაამტკიცონ; მაგრამ დაეცემა.

მამასადამე, ჩრდილოეთის მეფე მოვა, მიწაყრილს აღმართავს და დაიპყრობს უმაგრეს გამაგრებულ ქალაქებს; სამხრეთის მკლავნი ვერ გაუძლებენ, ვერც მისი რჩეული ხალხი, და არც ძალა იარსებებს, რომ წინააღმდეგობა გაუწიონ.

კვირის კანონი აშშ-ში

მაგრამ ვინც მის წინააღმდეგ მოვა, თავისი ნებით იმოქმედებს, და „ვერავინ დაუდგება“ წინ; და „დადგება იგი“ დიდებულ ქვეყანაში, რომელიც მისი ხელით განადგურდება. იგი შევა აგრეთვე დიდებულ ქვეყანაში, და მრავალი ქვეყანა დაემხოვს; ხოლო ესენი გადაურჩებიან მის ხელს: ედომი, მოაბი და ყამონის ძეთა მთავარი ნაწილი. იგი ხელს გაიწვდის ქვეყნებზეც; და ეგვიპტის ქვეყანაც ვერ გადაურჩება. დანიელი 11:40, 10–16, 41, 42.

როდესაც პეტრე წინასწარმეტყველურად არის კესარია ფილიპეში (პანიუმში), ხოლო ორმოცდაათობა გვიანი წვიმის დროა, ეს მას ამკვიდრებს ორმოცე მუხლის „დაფარულ ისტორიაში“. მე ვაპირებ შევეხო მიმდინარე უკრაინის ომს, რომელიც წარმოდგენილია მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტე მუხლში, და პანიუმის მომავალ ომს, მეთერთმეტე თავის მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლამდე, რომელსაც მიჰყავს მესამე მსოფლიო ომამდე, რაც წარმოადგენს 1989 წლიდან კვირის კანონის დადგენამდე არსებულ გარე მოვლენებს; მაგრამ ამჟამად ჩვენ ვადგენთ მესამე ანგელოზის ისტორიას 1844 წლის 22 ოქტომბრიდან 1863 წელს კანონიერი ეკლესიის ჩამოყალიბებამდე.

ხაზი ასახავს მესამე ანგელოზის მოსვლას 9/11 (1844)-ზე, ვიდრე საკვირაო კანონამდე (1863). საკვირაო კანონი წინასახედ იქნა ემანსიპაციის პროკლამაციით, რომელიც თავისუფლებას აუწყებდა, და ამგვარად წინასახედ წარმოადგენდა იმ საკვირაო კანონს, სადაც თავისუფლება წაერთმევა. თავისუფლება, რომელიც პირველმა რესპუბლიკელმა პრეზიდენტმა გამოაცხადა, წინასახედ წარმოადგენს იმ თავისუფლების წართმევას უკანასკნელი რესპუბლიკელი პრეზიდენტის მიერ — რომელიც წინასწარმეტყველურად განწესებულია, რომ საკვირაო კანონის დროს დიქტატორი გახდეს.

„როდესაც ჩვენი ერი თავისი მმართველობის პრინციპებს იმგვარად უარყოფს, რომ საკვირაო კანონს დააწესებს, პროტესტანტიზმი ამ ქმედებით ხელს ჩამოართმევს

პაპიზმს; ეს სხვა არაფერი იქნება, თუ არა სიცოცხლის მინიჭება იმ ტირანიისთვის, რომელიც დიდი ხანია გულმოდგინედ უცდის შესაძლებლობას, რათა კვლავ გადაეშვას მოქმედ დესპოტიზმში.“ Testimonies, ტომი 5, 711.

ძვ. წ. 742 წელი იყო ალფა-ისტორია, რომელმაც დაიწყო ესაიას 7:8-ის დროის წინასწარმეტყველებანი და რომელმაც ომეგა-აღსრულებას 1863 წელს მიაღწია. 742 წელს იუდას სამხრეთის სამეფოს მეფე ახაზი შედიოდა სამოქალაქო ომში ათ ჩრდილოეთ ტომთან, რომლებიც ჩრდილოეთის სამეფოს შეადგენდნენ. ძვ. წ. 742 წლის ისტორია გამოიხატა იუდაში, წერილისეული პირდაპირი დიდებული ქვეყნის ფარგლებში, რომელიც პირდაპირი იუდეველებით იყო დასახლებული და ამ მონაკვეთში წარმოდგენილია ბოროტი და უგუნური მეფე ახაზით — რითაც იგი 1863 წლის ომეგა-ისტორიას ტიპოლოგიურად ასახავს. 1863 წლის ომეგა-ისტორია სრულდება იმ პერიოდში, როდესაც შეერთებული შტატები მეფობს როგორც მიწის მხეცი, ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო. შეერთებული შტატები არის სულიერი დიდებული ქვეყანა, რომელიც შედგება პროტესტანტული ქრისტიანობისგან, რომელნიც ბიბლიურად სულიერი იუდეველები არიან. ძვ. წ. 742 წლის ალფა-ისტორიაში ჩრდილოეთსა და სამხრეთს შორის სამოქალაქო ომმა თვალსაჩინოდ წარმოაჩინა ჩრდილოეთსა და სამხრეთს შორის სამოქალაქო ომი 1863 წლის ომეგა-ისტორიაში. ეს ორი მოწმე ერთად ასახავს იმ გარეგან ისტორიას, რომელსაც საკვირაო კანონი წინ უძღვის, სადაც სულიერი დიდებული ქვეყანა კვლავ ორ კლასად გაიყოფა.

ძვ. წ. 742 წელს ჩრდილოეთის ძალა წარმოადგენდა ისრაელის ათ ჩრდილოურ ტომსა და სირიას შორის დადებულ კავშირს, რითაც განასახიერებდა გარე ძალასთან ალიანსს; ეს შესრულდა მაშინ, როცა მონობის მხარდამჭერი პაპობის მხარდაჭერა სამოქალაქო ომში მონობის მხარდამჭერ სამხრეთის შტატებს მიეცა. ძვ. წ. 742 წელს სირიის გარე მოკავშირე და სამოქალაქო ომში პაპობის გარე მოკავშირე მიუთითებს მსოფლიო-გლობალისტთა და გლობალისტ დემოკრატთა კავშირზე მათ ომში MAGA-იზმის წინააღმდეგ — ომში, რომელიც 2015 წელს დაიწყო, როდესაც მეოთხე და უმდიდრესი პრეზიდენტი აღდგა და ამით მთელ საბერძნეთის სამეფოს აღუძრა, დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორე მუხლის მიხედვით. ეს აღძვრა მიუთითებს წარმართთა გაღვიძებაზე იოელის წიგნში. „საბერძნეთი“ და „წარმართნი“ არიან იმ გველეშაპის ძალის სიმბოლოები, რომელსაც მსოფლიო მიჰყავს არმაგედონისკენ მხეცთან და ცრუ წინასწარმეტყველთან კავშირში.

2015 წელს წარმართნი გამოიღვიძეს იოელის ხეობაში, იეჰოშაფატის ხეობაში, წინასწარმეტყველურ მოწოდებაზე, რომელსაც მან ასევე სამსჯავროს ხეობა უწოდა. 2015 წელს დონალდ ტრამპმა გამოაცხადა თავისი კანდიდატურა პრეზიდენტობისთვის, რითაც აღძრა გლობალისტური იმპერია, წარმოდგენილი როგორც Grecia, და წარმართებმა დაიწყეს თავიანთი მსვლელობა არმაგედონისკენ, უკრაინული ომის დაწყებიდან მხოლოდ ერთი წლის შემდეგ, დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტე მუხლის აღსრულებაში.

მკ. წ. 742 წლისა და 1863 წლის სამოქალაქო ომები განსაზღვრავს კვირა-კანონის ისტორიას, რომელიც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს დასასრულს აღნიშნავს. ეს მეექვსე სამეფო რევოლუციური ომით დაიწყო; ამიტომ, კვირა-კანონში მეექვსე სამეფოს დასასრული მიუთითებს რევოლუციური ომის განმეორებაზე სწორედ იმ დროს, როდესაც სამოქალაქო ომი მიმდინარეობს. როგორც „სამოქალაქო“, ისე „რევოლუციური“ ომის განსაზღვრება და სახელდება დამოკიდებულია ხედვაზე. რასაც დემოკრატები ახლა სამართლებრივი დევნის, მითვისების, თაღლითობის, არალეგალური იმიგრაციისა და პროპაგანდის საშუალებით აკეთებენ, ისინი ამას ფერად რევოლუციას უწოდებენ; მაგრამ ის სულები, რომლებიც მათ გლობალისტურ მანევრებს ეწინააღმდეგებიან, სწორედ იმავე მოქმედებებს „სამოქალაქო“ არეულობის წაქეზებად მიიჩნევენ. ანტიფა დამნაშავეა თუ გმირი?

ორი ისტორიული ომი წარმოადგენს ერთ გამყოფ ომს, რომელიც ვითარდება უკანასკნელი რესპუბლიკელი პრეზიდენტის ისტორიის პერიოდში. როგორც პირველ რესპუბლიკელ პრეზიდენტთან იყო, ისე ეს ომიც გამარჯვებით დასრულდება უკანასკნელი რესპუბლიკელი პრეზიდენტის მიერ, რომელიც აგრეთვე პირველი პრეზიდენტის მიერ იყო ტიპოლოგიურად წარმოდგენილი, ხოლო იგი ასევე იყო რევოლუციური ომის გამარჯვებული. დემოკრატების თანახმად, MAGA რევოლუცია წარმოშობს ამჟამინდელ „სამოქალაქო არეულობას“. თქვენი პირადი პოლიტიკური მიდრეკილების მიხედვით, მიმდინარე ომი ან რევოლუციური ომია, ან სამოქალაქო ომი. წინასწარმეტყველურად იგი ორივეა.

1863 წარმოადგენს კვირადღის კანონს, და likewise 1844-იც, როდესაც მესამე ანგელოზი მოვიდა კვირადღის კანონის უწყებით. 1844 წლიდან 1863 წლამდე პერიოდი თავიდან ბოლომდე ატარებს კვირადღის კანონის ბეჭედს. 1846 წელს უაიტების ქორწინებამ, შაბათის დაცვამ და გვარის შეცვლამ ჰარმენიდან უაიტად აღნიშნა, რომ ქორწინება, რომელშიც შევიდნენ 1844 წლის 22 ოქტომბერს, აღსრულებული იყო; და ამ აღსრულებამ აღნიშნა მესამე ანგელოზის გამოცდის პროცესის დასაწყისი, ისევე როგორც მანანის სამმაგმა შაბათის გამოცდამ აღნიშნა წითელი ზღვის ნათლობის შემდეგ მომდევნო ათი გამოცდის დასაწყისი.

მანანა იყო პირველი გამოცდა და წარმოადგენდა მეათე გამოცდას კადეში, რადგან ორივე მათგანი წარმოადგენს მესამე ანგელოზის უწყებას და, მამასადამე, კვირადღის კანონს.

„უდაბნოში მათი ხანგრძლივი ხიზნობის განმავლობაში ისრაელიანები ყოველ კვირა სამმაგ სასწაულს შეესწრებოდნენ, რომელიც განკუთვნილი იყო მათ გონებაში შაბათის სიწმინდის აღბეჭდვისათვის: მეექვსე დღეს მანანა ორმაგი რაოდენობით ცვიოდა, მეშვიდე დღეს — საერთოდ არა, ხოლო შაბათისთვის საჭირო წილი ტკბილად და წმინდად ინახებოდა, მაშინ როცა, თუ იგი სხვა დროს დარჩებოდა, გამოსაყენებლად უვარგისი ხდებოდა.“ პატრიარქები და წინასწარმეტყველები, 296.

ათი გამოცდიდან პირველი იყო „მანანის“ გამოცდა, რომელიც წარმოადგენდა გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის სამი ანგელოზის სამმაგ უწყებას. ისევე როგორც

მანანის შემთხვევაში, ანგელოზები წარმოადგენენ კვირის პირველი დღის თაყვანისცემის წინააღმდეგ მიმართულ სამმაგ გაფრთხილებას. მანანის სამმაგი სასწაული „განზრახული იყო, მათ გონებაში შთაებეჭდა შაბათის სიწმინდე“, რაც, ცხადია, მესამე ანგელოზის მიზანიც არის. მანანით წარმოდგენილი სამი სასწაულიდან პირველი მოიცავდა ზეციური პურის „ჭამას“, ხოლო „ჭამა“ გვიანი წვიმის პერიოდის ალფა-სიმბოლოა. მეორე სასწაული წარმოადგენს მეორე ანგელოზის უწყებას, სადაც შთაგონება „აორმაგებს“ სიტყვებსა და ფრაზებს იმ პერიოდის აღსანიშნავად, რომელსაც ბაბილონის ორი დაცემა წარმოადგენს, რადგან ბაბილონი დაეცა, დაეცა. მეორე სასწაული იყო მეექვსე დღეს მანანის რაოდენობის „გაორმაგება“. მესამე სასწაული იყო მეშვიდე დღის შაბათის პურის შენარჩუნება.

სამი ანგელოზის ტიპად მანანა წარმოადგენს პირველ ანგელოზს და, მაშასადამე, აუცილებლად უნდა მოიცავდეს მთელ ამბავს, რომელიც გამოცხადების მეთოთხმეტე თავში სამივე ანგელოზის ამბავია. პირველი ანგელოზი სამივე ანგელოზის უწყებების ფრაქტალია. ფრაქტალი არის რთული გეომეტრიული ფორმა, რომელიც შეიძლება ნაწილებად დაიყოს, და თითოეული მათგანი მთელის შემცირებული ზომის ასლია. ამ თვისებას თვითმსგავსება ეწოდება. ფრაქტალებს ხშირად ახასიათებთ რთული დეტალიზაცია, რამდენადაც არ უნდა გაადიდო ისინი. ფრაქტალები გვხვდება მათემატიკაში, ბიოლოგიაში, ფიზიკაში, გეოლოგიაში, ქიმიაში, ასტრონომიაში, ინჟინერიაში და შემეცნების მრავალ სხვა სფეროში.

გამოცხადების მეთოთხმეტე თავში აღწერილი სამი ანგელოზის „სამსაფეხურიანი სტრუქტურა“ წარმოდგენილია პირველი ანგელოზის უწყებაში; ამრიგად, პირველი ანგელოზი სამი ანგელოზის „ფრაქტალს“ წარმოადგენს. დანიელის წიგნის პირველი სამი თავი შესაბამისად წარმოადგენს პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზის უწყებებს, ხოლო დანიელის პირველი თავი შეიცავს იმავე „სამსაფეხურიან სტრუქტურას“, რომელიც ამ სამ თავშია წარმოდგენილი, ისევე როგორც სამი ანგელოზის შემთხვევაში პირველი ანგელოზის მიმართ.

მანანის სამმაგი სასწაული უნდა შექმულიყო, ხოლო დანიელის პირველი თავი ჭამას ეხება. დანიელმა საკვების გამოცდა გაიარა იმით, რომ ბაბილონის საკვების ნაცვლად მარცვლეული აირჩია. შემდეგ იგი თავისი გარეგნობის გამო გამოიცადა, და მისმა გარეგნობამ წარმოშვა გამიჯვნა მის სახესა და იმათ სახეს შორის, ვინც ბაბილონის საკვებს ჭამდა. მეორე ანგელოზის უწყება არის ბაბილონიდან გამოყოფისკენ მოწოდება გამოყოფის ისტორიის განმავლობაში, სადაც ორი კლასი ყალიბდება და შემდეგ ცხადდება. დანიელისთვის ამ მეორე გამოცდამ ნაბუქოდონოსორის მესამე გამოცდამდე მიიყვანა, რომელიც პირველი თავის მესამე გამოცდა იყო და წინასახავდა მესამე თავში აღწერილი ოქროს კერპის გამოცდას, რომელსაც და უაიტი განმეორებით აიგივებს საკვირაო კანონთან, რომელიც მესამე ანგელოზის უწყებაა. დანიელის პირველი თავი დანიელის პირველი სამი თავის ფრაქტალია, და ეს სამი თავი წარმოადგენს გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის სამ ანგელოზს, რომელთაგანაც პირველი ანგელოზიც და დანიელის პირველი თავიც სამივე ანგელოზისა და სამივე თავის ფრაქტალია.

„ყოველ კვირას, უდაბნოში მათი ხანგრძლივი ხეტიალის განმავლობაში, ისრაელიანები სამმაგ სასწაულს შეესწრებოდნენ, რომელიც იმისათვის იყო განკუთვნილი, რომ მათ გონებაში შაბათის სიწმინდე ღრმად აღბეჭდილიყო: მეექვსე დღეს მანანის ორმაგი ოდენობა ცვიოდა, მეშვიდეს — საერთოდ არა, ხოლო შაბათისთვის საჭირო წილი ტკბილად და წმინდად ინახებოდა, მაშინ როდესაც სხვა რომელიმე დროს თუ რამეს გადაიდებდნენ, იგი გამოსაყენებლად უვარგისი ხდებოდა.“

„მანანის მოცემასთან დაკავშირებულ გარემოებებში ჩვენ გვაქვს დამაჯერებელი მტკიცებულება იმისა, რომ შაბათი არ დაწესებულა, როგორც ბევრნი ამტკიცებენ, მაშინ, როცა რჯული სინაისთან იქნა მიცემული. ვიდრე ისრაელიანები სინაის მიაღწევდნენ, მათ უკვე ესმოდათ, რომ შაბათი მათთვის სავალდებულო იყო. იმით, რომ მათ შაბათისთვის მოსამზადებლად ყოველ პარასკევს ევალდებოდათ მანანის ორმაგი წილის შეკრება, როცა იგი აღარ ჩამოვარდებოდა, დასვენების დღის წმინდა ხასიათი განუწყვეტლივ აღიბეჭდებოდა მათ გონებაში. ხოლო როცა ხალხიდან ზოგნი შაბათს გავიდნენ მანანის შესაგროვებლად, უფალმა იკითხა: „როდემდე იტყვით უარს ჩემი მცნებებისა და ჩემი რჯულის დაცვაზე?““ პატრიარქები და წინასწარმეტყველები, 296.

მანანის შეგროვება და ჭამა წარმოადგენს იმის წინასახეს, რომ იოანე გამოცხადების მეათე თავში იღებს (აგროვებს) პატარა წიგნს ანგელოზის ხელიდან და შემდეგ ჭამს მას.

და მივედი ანგელოზთან და ვუთხარი მას: მომეცი ის პატარა წიგნი. ხოლო მან მითხრა: აილე და შეჭამე იგი; და სიმწარეს მოჰგვრის შენს მუცელს, მაგრამ შენს პირში თაფლივით ტკბილი იქნება. გამოცხადება 10:9.

იოანეს პირველად ანგელოზთან უნდა მისულიყო და ეთხოვა, შემდეგ უნდა „აელო“ პატარა წიგნი, და შემდეგ უნდა „ეჭამა“ იგი. ანგელოზთან მისვლითა და თხოვნით იოანე წარმოადგენს პირველი ანგელოზის სამ საფეხურს, რასაც მოსდევს მეორე საფეხური — აღება — და მესამე — ჭამა. შეკრება და/ან ჭამა მანანის სამი გამოცდის პირველს წარმოადგენს, მაგრამ იგი თავის თავში მოიცავს მანანის სამივე გამოცდის ფრაქტალს. მანანის შეკრება და ჭამა იერემიას სახედ წარმოგვიდგენს.

შენი სიტყვები ვიპოვე და შევჭამე ისინი; და შენი სიტყვა ჩემი გულის სიხარულად და მხიარულებად იქცა; რადგან შენი სახელით ვიწოდები, უფალო, ღმერთო ცაბაოთ. იერემია 15:16.

მისი „სიტყვები აღმოჩენილ იქნა“ იერემიას მიერ, როდესაც იგი ეძიებდა და შემდეგ მცირე წიგნს ითხოვდა. მისი სიტყვა აღმოჩენილ იქნა, როდესაც მანანა შეგროვდა. მანანის შეგროვება და ჭამა წინასახავს ეზეკიელს, რომელმაც მისთვის მიცემული წიგნი შეჭამა, და ამით ცხადყოფს, რომ წიგნის ჭამაზე უარის თქმა იგივეა, რაც ურჩ სახლად ყოფნა.

ხოლო შენ, კაცის ძეო, ისმინე, რასაც მე გეუბნები: ნუ იქნები ურჩი, როგორც ის ურჩი სახლი; გააღე პირი შენი და ჭამე, რასაც მე მოგცემ. და როცა შევხედე, აჰა, ხელი იყო ჩემკენ გამოწვდილი; და, აჰა, მასში წიგნის გრაგნილი იყო; და გაშალა იგი

ჩემს წინაშე; და დაწერილი იყო შიგნიდანაც და გარედანაც; და ეწერა მასში გოდება, გლოვა და ვაება. კვლავ მითხრა მან: კაცის ძეო, ჭამე, რასაც ჰპოვებ; ჭამე ეს გრაგნილი და წადი, ელაპარაკე ისრაელის სახლს.

ასე რომ, გავადე ჩემი პირი, და მან მაჭამა ის გრაგნილი. და მითხრა მე: კაცის ძეო, აჭამე შენს მუცელს და აღივსე შენი ნაწლავები ამ გრაგნილით, რომელსაც გაძლევ. მაშინ შეეჭამე იგი; და იყო იგი ჩემს პირში თაფლივით ტკბილი. ეზეკიელი 2:8–3:3.

თუ ეზეკიელი უარს იტყოდა მცირე წიგნის ჭამაზე, იგი იქნებოდა ურჩ სახლს შორის; ხოლო „წიგნის“ „გრაგნილი“, რომლის ჭამაც მას ევალებოდა, წარმოდგენილი იყო, როგორც „გოდება, გლოვა და ვაი“, რაც უკანასკნელ დღეებში სამმაგ გზავნილს გამოხატავს. უკანასკნელი დღეების ეს სამმაგი გზავნილი არის გამოცხადების მეთოთხმეტის სამი ანგელოზის უწყებები; და ის კონტექსტი, რომელშიც ეზეკიელი ამ სამ უწყებას წარმოგვიდგენს, არის ისლამისა და მესამე ვაის კონტექსტი. ამ სამ უწყებას აქვს ალფა და ომეგა, ხოლო მესამე არის „ვაი“, ისლამის ძირითადი სიმბოლო; ამიტომ ალფა უნდა ეთანხმებოდეს ომეგას, და, მაშასადამე, „გოდებანი“ გამოხატავს იმ გოდებებს, რომლებიც 9/11-ზე დაიწყო მეშვიდე საყვირისა და მესამე ვაის მოსვლით და რომლებიც თანდათანობით ძლიერდებოდა შვიდ უკანასკნელ წელულებამდე. გამოცხადების მეთერთმეტის კვირადღის კანონის „მიწისძვრის“ დროს მესამე ვაი მალე მოვა, და შთაგონება გვამცნობს, რომ ესაიას ათის უსამართლო დადგენილება სწორედ ის კვირადღის კანონია. მუხლი იწყება სიტყვებით: „ვაი“ მათ, ვინც უსამართლო დადგენილებებს ადგენს.

მანანის ჭამა სამი გამოცდიდან პირველი იყო; მეორე იყო მომზადების დღეს „გაორმაგება“. და რას ამზადებდნენ? ისინი ემზადებოდნენ შაბათის გამოცდისთვის, რომელიც არის მესამე ანგელოზის უწყება.

ის სამმაგი სასწაული ასევე იყო ათი გამოცდის პირველი, ანუ ალფა-გამოცდა. ღმერთმა პირველ საფეხურზე მანანა მისცა, შემდეგ მეორე საფეხურზე „ორმაგი“ წილი მისცა, ხოლო მესამეზე — არაფერი. მესამე გამოცდა განსხვავდება პირველი ორი გამოცდისგან, რადგან მესამე გადამწყვეტი გამოცდაა. ეს სამი გამოცდა წარმოადგენს ათსაფეხურიანი გამოსაცდელი პროცესის ალფას, რომელსაც პირველ კადემამდე მიჰყავს.

თუ სხვადასხვა ღვთისმეტყველს გამოიკვლევთ, მრავალ ჩამონათვალს იპოვით იმ ათი გამოცდის შესახებ, რომლებიც თავიანთ დასასრულს პირველ კადემში აღწევენ. თითქმის ყველა მათგანი წითელ ზღვას ამ ათ გამოცდათა შორის მოიაზრებს; ზოგი კი მოიცავს ისტორიულ გზამარკერებსაც, რომლებიც წითელ ზღვამდე, წელულთა ხანის განმავლობაში იყო. ყველა ისინი ცდებიან.

პირველი გამოცდა არის მანანა. პავლე განსაზღვრავს, რომ წითელი ზღვის გადალახვა იყო ნათლობა.

უფრო მეტიც, ძმანო, არ მსურს, რომ უცოდინარნი იყოთ იმის შესახებ, რომ ჩვენი ყველა მამა ღრუბლის ქვეშ იყო და ყველამ გაიარა ზღვით; და ყველანი მოინათლნენ მოსესადმი ღრუბელში და ზღვაში. 1 კორინთელთა 10:1, 2.

მოსე იესოს სახეა, ხოლო იესოს ნათლობა მიუთითებს განსაცდელის პროცესზე, რომელიც თავისი ბუნებით სამმაგია და იწყება მადის გამოცდით, რომელსაც განსაკუთრებული ხაზი ესმება. ჯვარი ეგვიპტეში პასექით იყო წინასახედ გამოხატული. როდესაც ისინი წითელი ზღვის მეორე მხარეს გავიდნენ, ქრისტე აღდგა, როგორც პირველნაყოფის შესაწირავი. როდესაც იგი იოანე ნათლისმცემლის ხელით წყლიან სამარხიდან გამოვიდა, ქრისტემ (პირველნაყოფის შესაწირავმა) დაიწყო ორმოცდღიანი განსაცდელის პროცესი. მას შემდეგ, რაც იგი თავისი ნათლობით წინასახედ გამოხატული აღდგომით აღდგა, იყო ორმოცი დღე, რომლის განმავლობაში ქრისტე მოწაფეებს პირისპირ ეურთიერთებოდა. განსაცდელის პროცესი იწყება წითელი ზღვის გადაკვეთის შემდეგ, ისევე უეჭველად, როგორც ქრისტე სულმა უდაბნოში წაიყვანა მაშინვე, როგორც კი წყლიდან გამოვიდა.

ქრისტესთვის პირველი გამოცდა იყო მადა, რადგან ზეციური პური თავის ცხებულ მსახურებას ზუსტად იქიდან შეუდგა, სადაც ადამი დაეცა. წითელი ზღვის შემდეგ პირველი გამოცდა არის მანანის სამმაგი გამოცდა, რომელიც წინასწარმეტყველურად გამოხატავს ზეციურ პურზე მოვლენილ სამმაგ გამოცდას. ქრისტეს გამოცდა დაიწყო მას შემდეგ, რაც იგი წყლიდან გამოვიდა; ამიტომ, ათი გამოცდაც ასევე უნდა დაიწყოს მას შემდეგ, რაც ისინი წყლიდან გამოვიდნენ. შემდეგ ქრისტე დაუპირისპირდა სამმაგ გამოცდას, რომელიც მადის კონტექსტში იყო განლაგებული, როგორც ეს წინასწარ იყო ნაჩვენები მანანის იმ სამმაგი გამოცდით, რომელიც დაიწყო მას შემდეგ, რაც სულმა ძველი ისრაელი ეგვიპტიდან გამოიყვანა და უდაბნოში შეიყვანა.

სხვა ნუსხები, რომლებიც ვარაუდობენ, თუ რომელი ამბოხებებია წარმოდგენილი იმ ათი გამოცდით, რომლებიც კადეში სრულდება, აარონის ოქროს ხბოს ამბოხებას იმ ათი გამოცდას შორის ერთ-ერთად ასახელებენ, მაგრამ ისინი ცდებიან.

ოქროს ხბოს მიერ გამოწვეული განრისხება ორ გამოცდას განასახიერებს. ეს ოქროს ხბოს სიმბოლიზმის არსებითი ელემენტია. კერპთაყვანისმცემლობა, რომელიც გამოვლინდა მაშინ, როცა ხალხმა იფიქრა, რომ ღმერთი ვერ დაინახავდა, მოჰყვა მოსეს დაბრუნება. შემდეგ ხალხმა გააკეთა არჩევანი, დარჩენილიყო კერპთაყვანისმცემლად ღვთის სრულ მხედველობაში, როგორც ამას მოსე განასახიერებდა.

ორმაგად მზარდ ამბოხებაში ჩვენ ვხედავთ ტომებში წინასწარმეტყველურ განყოფას, როდესაც ლევის ტომი განსაკუთრებულად განისაზღვრა საწმიდრის მსახურებისთვის, რადგან იმ ამბოხებამდე საწმიდრის მსახურება ყოველი ტომის პირმშოებს უნდა აღესრულებინათ. ასე უკვე აღარ იქნებოდა. ახლა ერთგული ლევის ტომი შეინარჩუნებდა ტაძარს. „განყოფა“ ანუ ორად გამოყოფა წინასწარმეტყველურ ელემენტს წარმოადგენს ოქროს ხბოს მახასიათებელში.

აარონის აჯანყება წინასწარნიშნავდა იერობოამის, ისრაელის ჩრდილოეთის სამეფოს პირველი მეფის, აჯანყებას. იერობოამი „აორმაგებს“ ოქროს ხბოებს, ერთს ბეთელში დგამს და ერთს დანში. აარონი და იერობოამი წარმოადგენენ პარალელურ ისტორიებს, რაც მხეცის ხატის ჩამოყალიბების ისტორიაა. მხეცის ხატის ისტორია აღსრულდება ორ პერიოდში, რომლებიც შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონით არის გაყოფილი.

მხეცის ხატი არის ეკლესიისა და სახელმწიფოს გაერთიანების სიმბოლო, რომელიც პირველად შეერთებულ შტატებში ყალიბდება, შემდეგ კი — მთელ მსოფლიოში.

მხეცის ხატის სიმბოლოებთან მუდამ დაკავშირებულია განყოფილება. აარონის დროს ეს იყო ლევიანთა გამოყოფა, იერობოამის დროს კი — თორმეტი ტომის გაყოფა ორ სამხრეთისა და ათ ჩრდილოეთის ტომად.

ეკლესიისა და სახელმწიფოს იმ ურთიერთობის სიმბოლოს იოანე გამოცხადების წიგნში „მხეცის ხატს“ უწოდებს. აარონისა და იერობოამის ოქროს ხბოები მხეცის ხატები იყო, ხოლო მხეცი, რომლის ხატებიც ისინი იყვნენ, არის ბაბილონი, რადგან ბიბლიური წინასწარმეტყველების პირველი სამეფო დანიელის მეორე თავში „ოქროს“ თავით არის წარმოდგენილი. მხეცის ხატი ორ გამოცდას წარმოადგენს, რადგან გამოცდა პირველად დედამიწის მხეცზე — შეერთებულ შტატებზე — მოდის, შემდეგ კი გამოცხადების მეცამეტე თავში შეერთებული შტატები სამყაროს აიძულებს, მხეცის ხატი დადგას. პირველი გამოცდა არის აშშ, შემდეგ — მსოფლიო.

„როცა ამერიკა, რელიგიური თავისუფლების ქვეყანა, პაპობასთან გაერთიანდება სინდისზე ძალდატანებით და ადამიანთა იძულებით, პატივი მიაგონ ცრუ შაბათს, დედამიწის ყოველი ქვეყნის ხალხი მიჰყვება მის მაგალითს.“ Testimonies, ტომი 6, 18.

„უცხო ერები შეერთებული შტატების მაგალითს მიჰყვებიან. თუმცა იგი წინ უძღვის, იგივე კრიზისი ჩვენს ხალხს მსოფლიოს ყველა კუთხეში დაატყდება თავს.“ Testimonies, volume 6, 395.

ოქროს ხბოს ამბოხება ორგვარია და აღნიშნავს პირველი ცხრა გამოცდიდან ორს, რომელნიც მიჰყავთ მეთე და საბოლოო გამოცდამდე პირველ კადეში. როდესაც აარონისა და იერობოამის ამბოხებები ერთად არის მოყვანილი „სტრიქონი სტრიქონზე“, ვხედავთ აარონს, დიდ მღვდელს, რომელიც წარმოადგენს ეკლესიას, და იერობოამს, ისრაელის მეფეს, რომელიც წარმოადგენს სახელმწიფოს. ეს ორი ხაზი ერთად ეკლესია-სახელმწიფოს გაერთიანების სიმბოლოა. იერობოამის ორი სამსხვერპლო დაიდგა ბეთელში (ნიშნავს ეკლესიას) და დანში (ნიშნავს სამსჯავროს) და ერთად წარმოადგენენ ეკლესიისა და სახელმწიფოს ერთობას. ამ საფუძვლების დადგენის შემდეგ, ჩვენ დავიწყებთ ათი გამოცდის იდენტიფიცირებას.

ათი გამოცდა დადგენილია შაბათის განსვენების კონტექსტში (ებრაელთა 3–4). ისინი იწყება მანანის სამმაგი სასწაულითა და მისი გაკვეთილით შაბათთან დაკავშირებით და სრულდება მეთე გამოცდით, პირველი კადემით. ეს პირველი კადეში არის „გალიზიანების დღე წერილებში“, და პავლე საბოლოო ამბოხს შაბათის გამოცდის კონტექსტში ათავსებს. ალფა გამოცდა იყო შაბათი, როგორც ეს მანანით არის სიმბოლურად წარმოდგენილი, და მეთე და ომეგა გამოცდა პირველ კადეში ასევე შაბათის განსვენება იყო. ალფა და ომეგა ყოველთვის წარმოადგენს დასასრულს დასაწყისთან ერთად.

ამიტომაც (როგორც სულიწმიდა ამბობს: „დღეს, თუ მის ხმას მოისმენთ, ნუ გაიქცევებთ თქვენს გულებს, როგორც განრისხებისას, გამოცდის დღეს უდაბნოში,

სადაც თქვენმა მამებმა გამომცადეს მე, გამომიკვლიეს და იხილეს ჩემი საქმეები ორმოცი წლის განმავლობაში. ამიტომაც შევწუხდი იმ თაობაზე და ვთქვი: ისინი მუდამ ცდებიან გულით და ჩემი გზები არ შეუცვნიათ. ამიტომაც დავიფიცე ჩემს რისხვაში: ისინი ვერ შევლენ ჩემს განსვენებაში“.)

ფრთხილად იყავით, ძმანო, რათა რომელიმე თქვენგანში არ აღმოჩნდეს ურწმუნოების ბოროტი გული, ცოცხალი ღმერთისგან განდგომისათვის. არამედ ყოველდღე შეაგონებდით ერთმანეთს, ვიდრე ითქმის: „დღეს“, რათა რომელიმე თქვენგანი არ განქვავდეს ცოდვის საცთურით. რადგან ქრისტეს თანაზიარნი გავხდით, თუ ჩვენი სასოების დასაბამს მტკიცედ შევინარჩუნებთ ბოლომდე;

ვიდრე ითქმის: დღეს, თუ მის ხმას მოისმენთ, ნუ გაიქვავებთ თქვენს გულებს, როგორც განმარისხების ჟამს. რადგან ზოგიერთებმა, როცა მოისმინეს, განარისხეს იგი; თუმცა არა ყველამ, ვინც მოსეს მიერ გამოვიდა ეგვიპტიდან. და ვისზე იყო იგი განარისხებული ორმოც წელიწადს? განა არა მათზე, რომელთაც შესცოდეს, და რომელთა გვამებიც დაეცნენ უდაბნოში? და ვის შეჰფიცა, რომ ვერ შევიდოდნენ მის განსვენებაში, თუ არა ურწმუნოებს? ამგვარად, ვხედავთ, რომ მათ ვერ შეძლეს შესვლა ურწმუნოების გამო.

ამიტომ გვეშინოდეს, რათა, რაკი დარჩენილია აღთქმა მის განსვენებაში შესვლისა, ვინმე თქვენგანი მოკლებულად არ გამოჩნდეს. რადგან ჩვენც გვეუწყა სახარება, ისევე როგორც მათ; მაგრამ ქადაგებული სიტყვა მათ სარგებლად არ ექცა, რადგან არ იყო შერწყმული რწმენასთან მათში, ვინც ის მოისმინა.

ვინაიდან ჩვენ, რომელთაც ვირწმუნეთ, შევდივართ განსვენებაში, როგორც თქვა: „როგორც დავიფიცე ჩემს რისხვაში, თუ შევლენ ჩემს განსვენებაში“, თუმცა საქმეები დასრულებული იყო ქვეყნის დასაბამიდან. რადგან ერთ ადგილას მეშვიდე დღის შესახებ ასე თქვა: „და განისვენა ღმერთმა მეშვიდე დღეს ყოველივე თავისი საქმისაგან“. და კვლავ ამ ადგილას: „თუ შევლენ ჩემს განსვენებაში“.

ამრიგად, რაკი კვლავ რჩება, რომ ზოგიერთნი უნდა შევიდნენ მასში, ხოლო მათ, ვისაც პირველად ეხარა, ურწმუნოების გამო ვერ შევიდნენ, კვლავ განსაზღვრავს ერთ დღეს, დავითში ამბობს: „დღეს“, ამდენი ხნის შემდეგ, როგორც ითქვა: „დღეს, თუ მის ხმას მოისმენთ, ნუ გაიქვავებთ თქვენს გულებს.“

რადგან იესოს მათთვის მოსვენება რომ მიეცა, მაშინ ამის შემდეგ სხვა დღეზე აღარ ილაპარაკებდა.

ამგვარად, ღვთის ხალხისთვის კვლავ რჩება განსვენება. რადგან ვინც შევიდა მის განსვენებაში, მანაც შეწყვიტა თავისი საქმეები, როგორც ღმერთმა — თავისი. ამიტომ ვიდვაწოთ, რათა შევიდეთ იმ განსვენებაში, რომ არავინ დაეცეს ურწმუნოების იმავე მაგალითისამებრ. ებრაელთა 3:8–4:11.

„გაბრაზების დღეს“ იესოსა და ქალების უწყება უარყოფილ იქნა. ეს მონაკვეთი ეფუძნება იმ ჯგუფს, რომელიც არ შევა, რადგან არ ირწმუნეს მათ მიერ მოსმენილი უწყება. ეს უწყება წარმოდგენილია „დასვენებით“.

„ვინც არ არის მზად, უფალს ერთგული, გულმოდგინე და სიყვარულით აღსავსე მსახურება გაუწიოს, ვერ ჰპოვებს სულიერ მოსვენებას არც ამ ცხოვრებაში და არც მომავალში. „ამრიგად, ღვთის ხალხისთვის კვლავ რჩება მოსვენება.... მაშ, ვიშრომით, რათა შევიდეთ იმ მოსვენებაში, რომ ვინმე იმავე ურწმუნოების მაგალითის მიხედვით არ დაეცეს.“ აქ ნახსენები მოსვენება არის მადლის მოსვენება, რომელიც მიიღწევა მითითების მიყოლით. „გულმოდგინედ იშრომეთ.““ Pacific Union Recorder, November 7, 1901.

„განსვენება“ არის უწყება, რომელიც იესო ნავეს ძისა და ქალების უწყებით არის წარმოდგენილი. პავლე მეშვიდე დღის შაბათთან დაკავშირებულ ჭეშმარიტებებს იყენებს როგორც „განსვენების“ იმ უწყების სიმბოლოს, რომელიც უარყვეს მათ, ვისაც უდაბნოში სიკვდილი ეწერა.

გამოთქმა: „დღეს, თუ მის ხმას მოისმენთ,“ იგივეა, რაც გამოცხადების წიგნის აქცენტი ყოველ ადამიანზე, რომელიც ისმენს სულის ხმას; ხოლო სულის ხმის მოსმენა ნიშნავს სულის უწყების მოსმენას, რაც გვიანი წვიმის უწყებაა, რაც „განსვენების“ უწყებაა. კადეში ეს ხმა გაისმა და ამბოხებულებმა ახალი წინამძღოლი აირჩიეს, რათა ეგვიპტეში დაბრუნებულიყვნენ. ამ გაღიზიანების ისტორია განხილულია ფსალმუნში 95 და პავლეს მიერ ებრაელთა მიმართ ეპისტოლეში. ეს ისტორია მიუთითებს ძველი ისრაელის წარუმატებლობაზე მათი მეათე გამოცდის დროს. ათი გამოცდის ალფა-გამოცდა დაიწყო მანანის სამმაგი სასწაულით, რომელიც წარმოდგენდა სამი ანგელოზის უწყებებს, ღვთის რჯულს, შაბათის განსვენებას, ზეცის პურს, მორჩილებასა და სამსჯავროს — ხოლო ათი გამოცდის უკანასკნელი იყო „განსვენების“ გამოცდა. როგორც და უაითი აცხადებს, მადლის „განსვენება“ გვიანი წვიმის სიმბოლოა. კადეში არის სიმბოლო იმ გამოცდისა, რომელიც გულისხმობს გვიანი წვიმის უწყების მიღებას ან უარყოფას, რომელიც წარმოდგენილია „ხაზი ხაზზე“.

ხაზი ხაზზე, „განსვენება“ არის სულიწმიდის გადმოღვრა, წარმოდგენილი როგორც გვიანი წვიმა. „განსვენება“ ასევე არის მეშვიდე დღის შაბათი, სწორედ ის ბეჭედი, რომელიც ერთგულთ ედება გვიანი წვიმის პერიოდის განმავლობაში. „განსვენება“ არის მადლი, რომელიც აღნიშნავს იმ ძალას, რომელიც ებოძება ას ორმოცდაოთხი ათასს, როდესაც მათი ცოდვები სამუდამოდ წაიშლება. ეს მადლი მხოლოდ ის ძალა კი არ არის, რომელიც ებოძება და განწმენდას აღნიშნავს, არამედ ის მადლიც არის, რომელიც გამართლებას უზრუნველყოფს, როდესაც მონანიებული სულის ცოდვათა მოსაშორებლად ქრისტეს სისხლი გამოიყენება. მადლის „განსვენება“ არის ქრისტეს სიმართლის უწყება — სიმართლისა, რომელიც იძლევა მადლს (ძალას) უცოდველად საცხოვრებლად, და იმ მადლს, რომელიც ლაოდიკიელს ფილადელფიელად გარდაქმნის. გამართლების მადლით გარდაქმნილი ყოფილი ლაოდიკიელი, როგორც ფილადელფიელი, მადლის ძალით, დადის განწმენდილ გზაზე, რომელსაც განდიდებად მიჰყავს. „განსვენება“ არის მესამე ანგელოზის უწყება, წარმოდგენილი როგორც „რწმენით გამართლება ჭეშმარიტებით“. ასე რომ, კადეში 1888 წელზე მიუთითებდა.

პირველი კადეში განსაზღვრავს „განსვენების“ უწყებას, რომელიც არის „სახარების“ უწყება. მარადიული სახარება არის „ქრისტეს საქმე სამმაგი გამოცდის პროცესის შემოღებაში, რომელიც ავითარებს და შემდეგ ცხადყოფს თაყვანისმცემელთა ორ კლასს.“ პირველი კადემიას „განსვენების“ შესახებ მარადიული სახარების უწყება წარმოადგენს მარადიული სახარების სამმაგ უწყებას, რომელსაც წარმართავს სულიწმიდის სამმაგი მოქმედება, რომელიც ამხილებს ცოდვაში, სიმართლეში და სამსჯავროში. ეს სამი საფეხური სწორედ მანანის გამოცდის იმავე სამ გამოცდის საფეხურს წარმოადგენს!

ათი გამოცდა იწყება სამმაგი გამოცდის პროცესით, რომელიც ხაზს უსვამს ღვთის რჯულს, შაბათს და კაცობრიობის პასუხისმგებლობას — ღვთის უწყების მიღებასა და შეთვისებას. ათი გამოცდიდან პირველი იყო სამმაგი, ისევე როგორც მეათე. პირველი გამოცდა იყენებს მანანას, როგორც ზეციური პურის სიმბოლოს, რომელიც ამაღლებს მეშვიდე დღის შაბათს. უკანასკნელი გამოცდა იყენებს „დასვენებას“, როგორც უკანასკნელი წვიმის საბოლოო გამოცდის პროცესის სიმბოლოს, რომელიც კულმინაციას აღწევს საკვირაო კანონში, სადაც ისინი, ვინც ზეციურ პურს წარმოადგენენ, აღიმართებიან, როგორც შაბათის დროშა.

ათი გამოცდის დასაწყისიც, ისევე როგორც ათი გამოცდის დასასრულიც, ხაზს უსვამს შაბათს და შაბათთან დაკავშირებულ სახარებისეულ უწყებას, რომელიც მესამე ანგელოზის მარადიული სახარებაა. პირველი კადეში ათი გამოცდის ომეგაა, ამიტომ ათი გამოცდის ალფასაც იგივე ნიშნები უნდა ახასიათებდეს. კადეში წარმოადგენდა 1863 წელს, როდესაც უფალს სურდა თავისი საქმის დასრულება და თავისი ხალხის სახლში წაყვანა, მაგრამ აღთქმულ ქვეყანაში შესვლა გადაიდო.

„შემდეგი წმინდა წერილების წაკითხვით დავინახავთ, როგორ უყურებდა ღმერთი ძველ ისრაელს:“

„რადგან უფალმა იაკობი ამოირჩია თავისთვის, და ისრაელი — თავის განსაკუთრებულ საუნჯედ.“ ფსალმუნნი 135:4.

„რადგან შენ წმიდა ერი ხარ უფლის, შენი ღმერთისათვის, და უფალმა აგირჩია, რათა იყო მისთვის გამორჩეული ერი ყველა იმ ხალხზე მაღლა, რომელნიც არიან დედამიწაზე.“ მეორე რჯული 14:2.

„რადგან შენ წმიდა ერი ხარ უფლის, შენი ღმერთისათვის: უფალმა, შენმა ღმერთმა, გამოგარჩია, რათა იყო მისთვის საკუთრებული ერი დედამიწის პირზე მყოფ ყველა ხალხზე მეტად. უფალს თქვენზე სიყვარული არ დაუდია და არ აურჩევიათ იმის გამო, რომ რომელიმე ხალხზე მრავალრიცხოვანნი იყავით; რადგან თქვენ ყველა ხალხზე მცირერიცხოვანნი იყავით.“ მეორე რჯული 7:6, 7.

„რადგან რით შეიტყობა აქ, რომ მე და შენმა ერმა მაღლი ვპოვეთ შენს თვალში? განა არა იმით, რომ შენ ჩვენთან ერთად მიდიხარ? ასე განვირჩევით მე და შენი ერი დედამიწის პირის ყოველ ხალხთაგან.“ გამოსვლა 33:16.

„რა ხშირად აჯანყდებოდა ძველი ისრაელი, და რა ხშირად მოევლინებოდათ მათ სასჯელები, და ათასები იხოცებოდნენ, რადგან არ ისმენდნენ იმ ღმერთის ბრძანებებს, რომელმაც ისინი ამოირჩია! ღვთის ისრაელი ამ უკანასკნელ დღეებში მუდმივი საფრთხის წინაშეა — შეერიოს ქვეყნიერებას და დაკარგოს ღვთის რჩეულ ხალხად ყოფნის ყოველგვარი ნიშანი. კვლავ წაიკითხეთ ტიტე 2:13–15. აქ ჩვენი ყურადღება უკანასკნელ დღეებზეა მიპყრობილი, როდესაც ღმერთი თავისთვის განიწმენდს განსაკუთრებულ ხალხს. განა განვარისხებთ მას, როგორც ძველი ისრაელი განარისხებდა? განა მოვიწვევთ მის რისხვას ჩვენზე, თუ განვუდგებით მას, შევერევით ქვეყნიერებას და მივყვებით ჩვენს ირგვლივ მცხოვრები ხალხების სისაძაგლეებს?“ მოწმობანი, ტომი 1, 282, 283.

და უაიტი კითხულობს: „განა გავალიზიანოთ იგი ისე, როგორც ძველმა ისრაელმა?“ ჩვენ მას ვაღიზიანებთ იმით, რომ ვერწყმით ქვეყანას, რომელიც ეგვიპტით არის სიმბოლიზებული — სწორედ იმ ადგილით, სადაც კადეშში ამბოხებულებმა წინამძღოლის არჩევა მოისურვეს, რათა უკან წაეყვანა ისინი. 1863 წელს ეგვიპტეში დაბრუნების სურვილი და ახალი წინამძღოლის არჩევა შთაგონებით წარმოდგენილია როგორც ქვეყნიერებასთან დაკავშირების სურვილი.

მონაკვეთს, რომელსაც ახლა განვიხილავთ, წინ უსწრებდა დაო უაითის კომენტარი იმის შესახებ, რომ ძველი ისრაელი ვერ შევიდა განსვენებაში. მათი განუწყვეტელი ურჩობის კონტექსტში მან წარმოადგინა მუხლები, რომლებიც აჩვენებს, თუ როგორ სურდა ღმერთს თავისი სასძლოსთან ურთიერთობა, მაგრამ მისმა სასძლომ უარი თქვა. შემდეგი მონაკვეთი გვაშაადებს იმისთვის, რაც ახლა წავიკითხეთ.

იმ მონაკვეთში, რომელსაც იგი აღწუსხავს, ნათქვამია: „ღმერთი მოითხოვდა, რომ მის ხალხს მხოლოდ მისადმი ჰქონოდა ნდობა. მას არ სურდა, რომ მათ დახმარება მიეღოთ მათგან, ვინც მას არ ემსახურებოდა.“ 1863 წელს ლაოდიკიელმა მილერიტულმა ადვენტიზმმა ალიანსი შეკრა ამერიკის შეერთებული შტატების მთავრობასთან, რათა დახმარებოდა მათ მცდელობაში, თავიანთი ახალგაზრდა კაცები ამერიკის ისტორიაში ყველაზე მომაკვდინებელ ომში გაწვევისგან დაეხსნათ.

„აქ კვითხულობთ გაფრთხილებებს, რომლებიც ღმერთმა ძველ ისრაელს მისცა. არ იყო მისი კეთილი ნება, რომ ისინი ასე დიდხანს ეხეტიალათ უდაბნოში; იგი მაშინვე შეიყვანდა მათ აღთქმულ ქვეყანაში, მას რომ დამორჩილებოდნენ და ჰყვარებოდათ მის მიერ წინამძღოლობა; მაგრამ რადგან ისინი ასე ხშირად ამწუხრებდნენ მას უდაბნოში, მან თავისი რისხვით დაიფიცა, რომ ისინი ვერ შევიდოდნენ მის განსვენებაში, გარდა ორისა, რომელნიც სრულად მიჰყვნენ მას. ღმერთი მოითხოვდა, რომ მის ხალხს მხოლოდ მის მიმართ ჰქონოდა ნდობა. მას არ სურდა, რომ მათ დახმარება მიეღოთ იმათგან, ვინც მას არ ემსახურებოდა.

„გთხოვთ, წაიკითხოთ ეზრა 4:1–5: ‘როდესაც იუდასა და ბენიამინის მტრებმა გაიგეს, რომ ტყვეობიდან დაბრუნებულნი ტაძარს უშენებდნენ უფალს, ისრაელის ღმერთს, მაშინ მივიდნენ ზერუბაბელთან და საგვარეულოთა მთავრებთან და უთხრეს მათ: ჩვენც თქვენთან ერთად ვაშენოთ, რადგან თქვენსავით ჩვენც ვემდებთ თქვენს ღმერთს, და მსხვერპლს ვწირავთ მას ასურის მეფის, ესარხადონის,

დღეებიდან, რომელმაც აქ ამოგვიყვანა. მაგრამ ზერუბაბელმა, იეშუამ და ისრაელის საგვარეულოთა დანარჩენმა მთავრებმა უთხრეს მათ: თქვენ ჩვენთან არაფერი გაქვთ საერთო ჩვენი ღვთისათვის სახლის აშენებაში; არამედ ჩვენ თვითონ, ერთად, ავუშენებთ უფალს, ისრაელის ღმერთს, როგორც გვიბრძანა სპარსეთის მეფემ, მეფე კიროსმა. მაშინ ქვეყნის ხალხი ძალას უკარგავდა იუდას ხალხს და აშინებდა მათ შენებაში, და მოისყიდეს მრჩეველები მათ წინააღმდეგ, რათა ჩაეშალათ მათი განზრახვა.”

„ეზრა 8:21–23: ‘მაშინ იქ, აჰავას მდინარესთან, მარხვა გამოვაცხადე, რათა დავმდაბლებულიყავით ჩვენი ღვთის წინაშე, რომ მისგან გვეთხოვა სწორი გზა ჩვენთვის, ჩვენი ყრმებისთვის და მთელი ჩვენი ქონებისთვის. რადგან მრცხვენოდა მეფისთვის მეთხოვა ლაშქარი და მხედრობა, რათა გზაზე მტრის წინააღმდეგ დაგვხმარებოდნენ; ვინაიდან მეფეს ასე ვუთხარი: ჩვენი ღვთის ხელი სასიკეთოდ არის ყველასთან, ვინც მას ეძიებს; ხოლო მისი ძალა და მისი რისხვა არის ყველას წინააღმდეგ, ვინც მას მიატოვებს. ამიტომ ვიმარხულეთ და ამაზე ჩვენს ღმერთს შევევედრეთ; და მან ისმინა ჩვენი.’“

„წინასწარმეტყველი და ეს მამები იმ ქვეყნის ხალხს ჭეშმარიტი ღმერთის თაყვანისმცემლებად არ მიიჩნევდნენ; და თუმცა ისინი მეგობრობას აცხადებდნენ და მათ დახმარებასაც ისურვებდნენ, ვერ ბედავდნენ მათთან გაერთიანებას არაფერში, რაც მის თაყვანისცემას შეეხებოდა. როდესაც იერუსალიმში ადიოდნენ, რათა აეშენებინათ ღვთის ტაძარი და აღედგინათ მისი თაყვანისცემა, გზაში შემწეობისთვის მეფეს დახმარებას არ სთხოვდნენ, არამედ მარხვითა და ლოცვით უფალს ეძიებდნენ შეწევნას. მათ სწამდათ, რომ ღმერთი დაიცავდა და წარმატებას მისცემდა თავის მსახურებს მის მსახურებაში გაწეულ ძალისხმევაში. ყოველივეს შემოქმედს არ სჭირდება თავისი მტრების დახმარება თავისი თაყვანისცემის დასამკვიდრებლად. იგი არ ითხოვს უკეთურთა მსხვერპლს და არც იღებს იმათ შესაწირავს, რომელთაც უფლის წინაშე სხვა ღმერთები ჰყავთ.“

„ხშირად გვესმის შენიშვნა: „თქვენ მეტისმეტად გამორიცხველნი ხართ.“ როგორც ხალხი, ჩვენ ყოველგვარ მსხვერპლს გავიღებდით, რათა სულები გვეხსნა, ან ჭეშმარიტებამდე მიგვეყვანა ისინი. მაგრამ მათთან გაერთიანება, იმის შეყვარება, რაც მათ უყვართ, და სამყაროსთან მეგობრობა — ამას ვერ გავზედავთ, რადგან მაშინ ღმერთთან მტრობაში ვიქნებოდით.“ მოწმობანი, ტომი 1, 281, 282.

დის უაიტი, კადეშის აჯანყების შესახებ თავის კომენტართან დაკავშირებით, აცხადებს: „ყოველთა შემოქმედს თავისი თაყვანისმცემლობის დასამკვიდრებლად თავისი მტრების დახმარება არ სჭირდება. იგი არ ითხოვს უკეთურების მსხვერპლს და არც იმათ შესაწირავს იღებს, რომელთაც უფლის წინაშე სხვა ღმერთები ჰყავთ.“ 1863 წელს ლაოდიკიელი მილერიტული ადვენტიზმის მოძრაობა ეკლესიად ჩამოყალიბდა და კავშირი დაამყარა იმ ძალასთან, რომელიც ერს, ხოლო შემდგომ მთელ სამყაროს, კვირადღის თაყვანისცემას მოახვევდა თავს.

შემდეგ სტატიაში ჩვენ განვაგრძობთ იმ წინასწარმეტყველური ხაზების განხილვას, რომლებიც 1863 წელს მიუთითებს და რომელიც წარმოადგენს 1844-დან 1863 წლამდე

წინასწარმეტყველური პერიოდის ქვაკუთხედს.

რაც ყოფილა, იგივე იქნება; და რაც გაკეთებულა, იგივე გაკეთდება; და არაფერია ახალი მზის ქვეშ. არის კი რამე, რაზეც შეიძლება ითქვას: აჰა, ეს ახალია? ის უკვე იყო ძველთაგანვე, ჩვენს წინარე ჟამში. მე ვიცი, რომ რასაც ღმერთი აკეთებს, იგი საუკუნოდ იქნება: მას ვერაფერს მიუმატებ და ვერაფერს მოაკლებ; და ღმერთი ამას იქმს, რათა ადამიანებს მის წინაშე შიში ჰქონდეთ. რაც იყო, ახლაც არის; და რაც უნდა იყოს, უკვე ყოფილა; და ღმერთი წარსულს კვლავ მოითხოვს. ეკლესიასტე 1:9, 10; 3:14, 15.